

ДО ПРОФЕСІЙНОГО СВЯТА

ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ ВОДНИХ РЕСУРСІВ

22 березня уся світова спільнота відзначає Всесвітній день водних ресурсів. Вода є основою життя на Землі, вона використовується майже в усіх сферах людської діяльності. Її значення в економічному і соціальному розвитку суспільства повсякденно зростає.

Водні ресурси виступають, як головний фактор планування, розвитку і розміщення майже всіх галузей економіки. Стале функціонування і розвиток країни, рівень життя, здоров'я і добробуту її громадян тісно пов'язані зі станом водних ресурсів.

Повний об'єм Карабутівського водосховища складає 12,97 млн м³ води.

Конотопська експлуатаційна дільниця Регіонального офісу водних ресурсів у Сумській області, начальником якої є Віктор Омельченко, включає в себе 38 співробітників, із них 6 інженерно-технічних спеціалістів. Завдання, що постають перед колективом дільниці – це утримання в належному стані основних меліоративних фондів на осушувальних системах. Для цього виконуються комплекс робіт: регулювання рівнів води в каналах за допомогою шлюзів-регуляторів; ремонт гідротехнічних споруд; обкошування каналів; вирубка чагарників на каналах; догляд за прибережними захисними смугами.

На балансі Конотопської експлуатаційної дільниці знаходиться Карабутівське водосховище. Повний об'єм водосховища складає 12,97 млн м³, корисний 11,97 млн м³, при цьому його площа складає 502 га. Регулювання стоку водосховища багаторічне. На сьогодні рівень води у водосховищі знаходиться на відмітці 144,78 м, та об'ємом 9,70 млн м³. Рівень води у водосховищі на 0,72 м нижчий від нормального підпертого рівня (НПР), тобто водосховище не наповнене до повного об'єму. Його обслуговуванням та ремонтом займаються працівники дільниці.

Крім того, на території Конотопського і Роменського районів знаходяться водосховища Хорольське - площа 166,6 га, Біжівське - 58,6587 га, Зеленківське - 52,га, Підліпненське - 72 га, Хрещатик - 77,4023 га, Чумалі - 110 га. На цих водосховищах фахівці Конотопської ЕД лише збирають показники рівня води, а обслуговування, підтримання належного стану та ремонт знаходяться на балансі органів місцевого самоуправління.

Працівники Конотопської ЕД виконують роботи з водного регулювання, водно-повітряного режиму на меліоративних системах з метою створення водно-повітряного режиму для вирощування сільськогосподарських культур.

В.ОМЕЛЬЧЕНКО,
провідний інженер з використання водних ресурсів відділу техногенно-екологічної безпеки та розробки режимів РОВР у Сумській області

ДО ВСЕСВІТНЬОГО ДНЯ ПОЕЗІЇ

ТВОРЧИСТЬ ДУШІ

ВІРШ НАТАЛІЇ КУЗЬМЕНКО,
ПРИСВЯЧЕНИЙ ВЧИТЕЛЯМ, УВІЙШОВ
ДО РЕПЕРТУАРУ НАРОДНОЇ АРТИСТКИ
УКРАЇНИ ОЛЕНИ БіЛОКОНЬ

21 березня щорічно відзначається Всесвітній день поезії. Конотопщина теж багата на літературні таланти, зокрема в творчому арсеналі Наталії Валеріанівни Кузьменко 145 сторінок друкованих віршів, вона друкувалася у Вінницькому літературному альманасі «Коханим», її вірш, присвячений вчителям, увійшов до репертуару народної артистки України.

Наталія Валеріанівна Кузьменко, жителька села Шаповалівка, продовжила родинну династію і присвятила своє життя педагогічній діяльності. Її мама Ольга Іванівна Ільченко працювала в Соснівській загальноосвітній школі вчителькою математики, заступником директора з виховної роботи; її бабуся Поліна Валер'янівна Бригікова – вчителем російської мови і літератури в тій же ЗОШ. Отже, і Наталія Валеріанівна пішла шляхом своїх рідних. Спочатку закінчила Путивльське педагогічне училище імені Руднева, а згодом і Чернігівський державний педагогічний університет ім.Т.Г.Шевченка за спеціальністю вчитель початкових класів. Свою педагогічну діяльність розпочала в рідній Соснівській школі у 1990 році. З 2011 по 2013 роки – працювала заступником директора з навчальної роботи; а з 2013 по серпень 2020 р. – директором цього загальноосвітнього навчального закладу, вийшовши на заслужений відпочинок за вислугою років. Її педагогічний стаж становить 30 років, а загальний – 33 роки.

- Наталіє Валеріанівно, як у Ваше життя увійшла поезія?

- Коли я прийшла працювати в освіту, виховуючи діточок початкових класів, завжди намагалася надавати малечі знання у веселій розважальній формі. Тому шукала креативний підхід – складала веселі віршики. Таким чином, у цьому процесі долучилася до поезії. Дізнавшись про такий мій творчий підхід, іноді подруги, знайомі просили щось написати. У ході шкільних літературних вечорів та інших святкових заходів часто декламувала свої вірші. Зокрема, на одному з таких літературних вечорів у Соснівській ЗОШ під назвою «Поети рідного краю», у якому також брали участь Ольга Петрівна Бачал і Володимир Павлович Медвідь – відомі в районі творчі люди із Шаповалівки. Таким чином, у мене збирались віршовані твори на різноманітну тематику, зараз їх десь 145 друкованих аркушів. Можна сказати, що це повноцінна збірка: це вірші життєвого циклу, патріотичного спрямування, про природу, рідний край, освітянського напрямку тощо. Звичайно, після виходу на заслужений відпочинок для такої творчої діяльності часу стало більше. А з періодом широкомасштабного вторгнення додалися вірші на воєнну тематику, про наших військовослужбовців – захисників із Збройних Сил України. Натхнення, тематика для написання віршів приходять довільно, адже всі ми в будь-яких життєвих зворушливих ситуаціях схильні до переживання, підвищеного емоційного стану, коли в почуттях і думках вирує збудження, що в уяві своїй народжує творчі образи. Так і народжуються вірші, головне лише не лінуватися, а відображати їх на папері.

- Чи продовжують Вашу освітянську династію нащадки?

- У мене чудовий чоловік Віктор Петрович, він більшу частину свого життя пропрацював водієм на сільгосп-підприємстві ТОВ «Агротехсервіс». У нас з ним один син Олександр, йому зараз 34 роки, і він працює провідником у пасажирських вагонах на Укрзалізниці. Є також маленький онучок Богдан, але йому ще лише 6 років, так що ще зарано говорити про вибір майбутньої професії.

- Розкажіть, будь ласка, цю історію, як Ваш вірш в якості пісні «Вчителі» увійшов до творчості заслуженої артистки України Олени Білоконь?

- Історія ця дуже проста – знаючи про мою творчу діяльність, мені зателефонувала Тетяна Миколаївна Шерудило, заступник Попівського сільського голови, і запропонувала написати пісню для заслуженої артистки України Олени Білоконь. У Тетяни Миколаївни був зв'язок з цією артисткою і вона запропонувала мені поспілкуватися з нею, дала номер телефону. Олена Білоконь виявилася цікавою творчою людиною, з якою мені було дуже просто і приємно спілкуватися. Вона пояснила мені своє бачення, як собі уявляла цю пісню. Я глибоко пройнялась її думками, крім того, я сама є вчителькою і мені відомі всі переживання людей цієї професії – так у моєї душі і народився вірш «Вчителі», який перетворився на пісню у виконанні відомої співачки Олени Білоконь і увійшов до її репертуару.

До уваги наших читачів вірші Наталії Кузьменко.

**ВСЕСИЛЬНИЙ БОЖЕ,
ЗУПИНИ ВІЙНУ!**

Після важкої ночі сходить сонце,
Весняний ранок землю обійняв.
Заглянув промінь світла у віконце,
Я вдячна Богу, що оберігав.

Знов вибухи, невинні смерті знову,
Страждання, сльози, в серці заметіль.
Руїни... пекло... і немає дому,
Пекучий і нестерпний давить біль.

Тривоги часті - спокою немає.
За що нам, Господи, оці страхи?
За що нас бідних доля так карає?
Дай, Боже, сил стерпіти ці жахи.

І забори печалі з серця, втому,
Не залишай в душі нам полини.
Герої, щоб живі прийшли додому,
Всіх захисти від горя та біди!

Не забирай життя людей, благаю,
І пожалій дітей молю, прошу.
Хай світить ясне сонце в ріднім краю!
Всесильний Боже, зупини війну!

РОКИ ЛЕТАТЬ

Роки, як зорі, в пригорщі збираю,
Перебираю в пам'яті життя.
Від згадок сльози часто витираю,
Немає у минуле вороття...

Літа летять, з собою забирають
Людей у вічність, ген на небеса.
Вони за нами там спостерігають,
Це охоронці нашого життя.

Зозулі час рахують і співають,
А рідний дім - надійний всім маяк.
Роки, роки...Кудись все поспішають,
Не зупинити плин часу ніяк.

СЕРЦЕ МАТЕРИНСЬКЕ

А серце материнське все чекає,
Жаданий, довгожданий же дзвінок.
Щомить свого синочка виглядає,
Щоночі ніби чує його крок.

Минає час, а звісток і не має,
Син не читає sms її.
Тривога душу все сильніш тримає,
Син безвісти пропав у цій війні.

Ти, Боже, збережи синів, благаю!
Серденько плаче в матері, болить.
Знов бідна мати номер набирає,
Та телефон мовчить, душа кричить.

А мати віре, що синочок живий,
Надію про це свято береже.
Без нього їй і світ оцей не милий
І день, і ніч ріднесенького же.

МУДРІСТЬ ЖИТТЯ

Не сваріться... зараз не на часі,
Бо життя спливає, мов вода.
І ніхто не знає біди ваші,
Що печаль на серці і журба.

Не сваріться... гнівати не варто,
Все мине, та лишатся слова.
Не сваритись - краще набагато,
Дарувати часточку тепла.

Не сваріться... крики та образи
Залишають слід в душі завжди.
То ж коли говориш свої фрази,
Мудрості перлини віднайди.

Не сваріться... краще помовчати,
Це зробити важко знаю я.
Мудрість у душі треба плекати,
Хай не згасне доброти зоря!

А ТИ КОХАЙ!

А ти кохай - і ніжно, і шалено,
Щоразу так, як ніби в перший раз.
Життя на горизонті незбагнено
Нехай обіймає стрічає завжди вас!
А ти кохай - не боязко, а сильно,
І почуття солодкі збережи.
Хай почуватимешся трішки дивно,
Та про любов нікому не кажи!
А ти кохай - так, як ніхто й ніколи!
Солодку і п'янку даруй любов!
Нехай щоліта квітнуть матіоли,
Ти в серці бережи кохання знов!

Павло ЛІХОПІЙ

